

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 22. nov. 2020

Kirke dag: Sidste søndag i kirkeåret/B

Tekst: Mika 4,1-3; 1 Kor 3,10-17; Matt 11,25-30

Salmer:

SK: 431 * 380 * 638 * 601

LL: 431 * 380 * 568 * 638 * 473 * 601

Det er i dag kirkeårets sidste søndag. Den sidste helligdag. Næste søndag tager vi hul på et nyt kirkeår. Men, det ved vi jo ikke, om vi gør. Hvis Herren vil, så rækker tiden også til næste søndag, og næste søndag igen og næste søndag igen-igen osv. Men på et eller andet tidspunkt findes den sidste dag i tiden. På et eller andet tidspunkt kommer Jesus igen og Gudsfolket skal ”drage op til Herrens bjerg”, som det hedder hos profeten Mika i den gammeltestamentlige tekst. En profeti om Jerusalems kommende herlighed, som også kan være en profeti om Guds evige herlighedsrige, sådan som vi også andre steder i Bibelen hører om netop dette rige som Det ny Jerusalem. At Mika måske profeterer om dette kan begrundes i, at lidt længere henne i Mikas bog taler han om fredsfyrsten fra Betlehem, og i beskrivelsen af ham er der ubetvivlelige forudsigelser om Jesus. Så tiden har en ende; men evigheden består så meget mere, som Gud er Gud fra evighed til evighed.

Men lige nu er vi på denne sidste dag i kirkeåret. En dag, som altså også er billedet på den sidste dag af alle dage. Dagen kan derfor i denne sammenhæng også være et billede på den sidste dag af alle dage i vore liv. Altså ikke tidens sidste dag, men vores sidste dag i tiden. Dødens dag.

Den dag er for os meget ofte forbundet med sorg, med afmagt, med håbløshed, med fortvivlelse, hvad enten det handler om

vores egen død eller vore kæres død. Men da står også denne dag som en dag med håb. For den peger ud over tiden og alt, hvad der er i tiden, og dermed også døden. ”Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt højt over bjergene, knejsende over højene. Folkene skal strømme dertil, talrige folkeslag skal drage af sted....” siger profeten. Og, at dette er håbet på og for den sidste dag, opstandeshåbet i evighedens herlighed, og et håb, der rækker længere ud end historiens tid, kan ses deri, at noget af det, der profeteres om Jerusalems herlighed, stadig mangler sin opfyldelse. Og det skyldes ikke, at Gud ikke magtede opgaven i profetens tid, men snarere, at tiden stadig skal have sin tid, inden den så at sige bliver opløst i evighedens fulde udstrækning. Som fredsfyrsten blev født i krybben i Betlehem, da tiden var til det, således vil Jesus også komme i sin himmelske herlighed, når tiden er til det, Guds tid.

Samtidig med, at dagen således på en og samme tid er afslutningen på tiden og peger ud over sig selv og ind i evigheden, så er det også en dag i tiden, med blik for, at tiden stadig er. Den er en helligdag i tiden. Og tiden er. Og det er i høj grad Jesu ord i dagens evangelium, der gør tiden aktuel og tager højde for og alvorligt, at vi er på denne dag på en dag mellem en masse andre dage; dage, der er gået, og dage, der kommer.

Op på en ganske særlig måde står denne dag som kronen på værket, kirkeårets værk. Med evangelieteksten til i dag er det som om, at vi har nået kulminationen, klimakset, for, hvad det hele handler om. Jeg har mange gange i dette kirkeår spundet videre på den røde tråd med, at kirkeårets første halvdel handler om, hvad Kristus gjorde i sit liv, og anden halvdel handler om, hvordan vi i troen på det skal leve det kristelige liv. Sådan groft sagt. Jeg har været lidt mere detaljeret på andre søndage, og har

I glemte det, så kan I bare gå ind på hjemmesiden og læse alle prædikenerne fra i 1. søndag i advent sidste år og frem til i dag.

Men med dette om Kristi liv og vores kristelige liv in mente, da er det som om, at det hele kan sammenholdes i Jesu ord: ”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig.....”

I dagens Jesus-ord tror jeg, at det er første del, indbydelsen om at komme til Jesus, når vi trættes og slider, og vi skal hvile hos ham - jeg tror, at det er de ord, der er flest af os, der oftest kan huske og tage til os. Det er ord, der gør os godt. Det er ord, der rummer håb og opmuntring. Og det er ord, der ikke bare handler om et kort ophold på en rasteplads, og så er vi klar til at drøne derudaf igen. Det er ord om et hvilested for livet. Et sted for livet at hvile i, grundes i, have udgangspunkt i, være forankret i. Måske hører vi dem oftest som trøsteord og opmuntringsord i en trængselstid, når vi er knækket eller på anden vis slået ned af tyngende byrder. Og jeg tror ikke, at det er forkert at høre disse ord af Jesu egen mund således, for det står jo i forlængelse af så mange andre ord af Jesus, der rummer dette. Men der er også meget mere i det, end – som nævnt – blot en hviletid på en rasteplads.

At der er mere, viser Jesus jo selv med fortsættelsen: ”Tag mit åg på jer, og lær af mig...” Da Jesus siger disse ord, siger han dem ind i en sammenhæng, som er en del forskellig fra vores. Jesus siger det ind i den forståelse, hvor det handler om at overholde diverse love og bud og skiftkloges udlægning og fortolkning, som så ofte medførte nye love og bud. Det var forbundet med ofte tunge byrder og til tider stort slid at gøre Gud Herren tilfreds og leve op til forskrifterne. Et var lovens ord; men når udfoldelsen af loven så blev givet i de menneskelige cirkulærer, så var det at være et troende

menneske ikke nogen let sag. Og mange oplevede, at eet var Guds dom over mennesker; men når Guds dom blev sovset ind i menneskers fordømmelse og selvretfærdighed, så blev helhedsbilledet på det nærmeste uladsiggørligt.

Jesus siger disse ting i en sammenhæng, hvor mennesker har afvist Johannes Døbers gerning og forkyndelse af Jesus. De har afvist Menneskesønnen som frådser og dranker. De har afvist de mægtige gerninger, som er sket som værende Guds gerning. Johannes og Jesus har forkyndt i ord og gerning om Gudsrigets komme og menneskers frelse og fortabelse ind i en sammenhæng, hvor mennesker bringes helt op i det røde felt, fordi disciplene plukkede et par håndfulde aks på en helligdag, da de blev sultne, hvor det, at Jesus helbredte et meget sygt menneske på en helligdag, fik farisæerne til at beslutte at Jesus skulle slås ihjel. Jesus siger disse ting ind i en sammenhæng, hvor Gudsrigets komme bliver bremset af menneskers afvisning og selvretfærdige bedreviden, og hvor – i princippet – Guds nåde bliver forbeholdt eliten, de rigtige troende.

I vores kristne kultur er vi ikke så tynget af religiøse love som byrder. Vi er nogle gange næsten ovre i den anden grøft. Men vi er godt nok lidt i samme båd, hvad angår menneskers meninger om det rigtige kristelige liv. Jeg er i hvert tilfælde glad for, at det er Gud Herren, der skal dømme mig, og ikke mennesker, for det er langt nemmere at få Guds tilgivelse end menneskers. Og i denne sammenhæng er det fra tid til anden ikke kun de andre mennesker, men os selv, der afsiger dom over os eller nægter os nåden og tilgivelsen. Jeg møder fra tid til anden en ufattelig høj målestok for, hvordan mennesker også synes om dem selv, at de skal være, for at være rigtige i Guds øjne. De kan ikke tage til sig, at Guds nåde ikke begrundes i deres egen indsats, men i Jesu gerning.

Og det er her, at der bliver forskel på de vise og forstandige og de umyndige, som Jesus taler om. Det skal ikke forstås på den måde, at dem med den høje uddannelse eller den høje dannelse, også på det religiøse og etiske plan, at de ikke skal kunne forstå dette, og det kun rækkes til dem med mindre. Men det skal forstås deri, at når vi møder Gudsriget i sin udfoldelse, når vi hører om Jesus, når vi kaldes til at komme til ham, hvordan modtager vi så det kald? Afviser vi det, fordi vi ved/tror bedre, eller tager vi imod, fordi vi ser, at det er dét, vi har brug for. Det er ham, der er vores nødvendighed. De umyndige er de af Gud afhængige, hvilket vi i bund og grund alle er; men nogle mennesker kan bare ikke tage imod det, og de afviser, og tror sig vise og forstandige. Nogle mennesker vil ikke være afhængig af andre end dem selv. Og det går man fortabt i.

Hvad Jesus har at bringe os i hvilestedet er let og godt, for han er sagtmodig og ydmyg. ”Jesus møder os ikke som en hård og arrogant herre, der er højt ophøjet over os, og som hjerteløst og koldt stiller os over for ubarmhjertige og hårde krav.” (Torben Kjær i Credokommentaren til Matthæusevangeliet) Jesu bud og formaninger er ikke hårde og ydre krav; men skrevet i vore hjerter, og deri skal de være vores glæde, lyst og kærlighed. Det er vores elskedes fars gode vilje, og deri er åget mildt og byrden let. Tager vi derfor Jesu åg på os, så er hvilen følgen af det, lønnen, livet.

Her på årets sidste kirkedag lyder det til os: Se, hvad jeg har gjort for *Jer*. Tag det til *Jer* og find Jeres hvile i det, find Jeres liv i det. Og havde Jesus taget højde for kirkeår og kirkeliv på det tidspunkt, så kunne han have tilføjet: Og når du knuses og knuges i livet, så se på din døbefont, dit korstegn for ansigt og bryst, dit bad til renselse; tag mit legeme og blod. Deri rækkes, hvad ingen kan tjene: Guds nådige velsignelse til tro, håb og kærlighed til et kristeligt liv i tid og evighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.